

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

INFANTS

El primer que hauríem de tenir molt clar és que els infants no són adults en miniatura. Tenen el seu propi món, la seva manera pròpia d'entomar la realitat i construir-se com a persones i tot això, únic i esplèndid, dura fins a la pubertat, o sigui, l'inici de l'adolescència. Les nenes i els nens no tenen dret a vot però tenen dret a ser escoltats perquè la seva manera peculiar de veure i entendre les coses sempre enriqueix. Curiosament, infants prové d'*in-fantis*, el que no parla. No els deixem parlar i és una llàstima. En les trobades familiars, quan hi ha mainada de per mig, tot pren un to diferent en què els matisos són molt més rics. Les diverses generacions que s'apleguen al voltant d'una taula transmeten, sense adonar-se'n, multitud d'informacions d'unes a les altres. Els adults ens hem acostumat massa a què siguin els nens i nenes els que han d'interioritzar el món adult (tan ple de defectes, per cert) i potser hauria de ser al revés, o, si més no, un punt entremig. Tots les persones adultes tenim una part d'infància dins nostre que no s'oblida mai, que encara conserva el valor de la ingenuïtat (o sigui, allò que encara no s'ha fet malbé). Les nenes i els nens són mirall que reflecteix el món adult. Els renyem massa, els sotmetem massa a les nostres idees, manllevem els seus aspectes naturals estupends, deixant-los gairebé orfes dels veritables tresors que duen dins seu que, de manera natural, sorgeixen com un doll d'aigua fresca.

AMB VEU D'INFANT

INFANTS (2a PART)

Era fet de bona pasta, no tenia malícia, era un bon exemple roussonià de bondat per naturalesa. Amb tot, havia de suportar estoicament els crits, renyades i, de vegades, càstigs dels seus progenitors. Sovint pensava que el renyaven de manera injusta, que havia d'obeir per obeir, sense explicacions ni arguments, sense que el deixessin defensar-se o, si més no, donar el seu parer. El feien callar massa sovint,

desconsiderant-lo, i ell plorava d'amagat. Per què consideren els adults que els nenes i nenes som menys que ells, es preguntava. Havia de fer els deures d'escola sense trobar raó ni fonament de tanta feina. Creia que la seva jornada d'estudi superava amb escreix la laboral de qualsevol adult. A mesura que anaven passant els cursos tenia menys hores lliures per jugar, per imaginar, per fer allò que li agradava. Si això va a més, pensava, les persones grans no deuen tenir temps per a res més que treballar, menjar i dormir. Massa hores de soledat, massa activitats extraescolars per emplenar el temps sense que ell pogués dir realment si li agradava de realitzar-les o no. Sempre amunt i avall, ara em deixen aquí, ara em recullen allà... Al final del dia, al final de la setmana, al final del trimestre sorgia la mateixa pregunta: què faig aquí? Per què m'han portat a aquest món?

Octubre 2021.